

Találkozás az élő Jézussal

Időpont: Húsvét 1. napja – 1954. április 18.

Alapige: Jel 1,17-18

„Mikor pedig láttam őt, leesém az ő lábaihoz, mint egy holt. És reám veté az ő jobbkezét, mondván nékem: Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó és az Élő; pedig halott valék, és ímé élek örökkön örökké Ámen, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai.”

A felolvasott történet János apostollal történt Páthmós szigetén. Az Úr napján, tehát vasárnapon, Jézus feltámadásának emlékünnepén – mert minden vasárnap a húsvét vasárnapján feltámadott Jézusra emlékeztet – ott van az öreg János számkivetésének helyén, Páthmós szigetén. Talán a tengerparton ül egy sziklán, s szeme a messzeségbe bámul. Egyszer csak megjelenik előtte Jézus. Nincs ebben számára semmi különleges, hiszen így is, úgy is mindig vele van. Reá gondol, vele beszélget, lélekben hallja a válaszát, Jézussal van tele a szíve. Az, hogy emberi érzékszerveivel nem közelítheti meg, szeme nem láthatja, keze nem simogathatja meg köntöse szegélyét, fülével nem rögzítheti a hangját, semmit sem jelent a számára. Jézus épp oly élő valóság a számára, mintha a kezével megfoghatná. Ezért nem lát semmi különlegeset abban, hogy egyszer ilyen érzékelhető módon is megjelenik előtte Jézus. Sokszor találkozott már ő húsvét után a feltámadott Úrral. Ez a találkozás azonban mégis egészen különleges.

1. Az a Jézus, akivel találkozik most, *ijesztő Jézus*.

Az a Jézus, aki most előtte áll, nem az a szelíd Mester, akivel három éven át éjjel-nappal együtt volt. Nem is az az ijesztő Jézus, akit nagypénteken a kereszten látott meggyötörve, megalázva, elformátlanodva. Még csak nem is az a fenséges Jézus, akivel a feltámadás után találkozott. Ez a Jézus más. Nem tudja másképp megfogalmazni: halálra ijesztő Jézus. Alig tudja szavakba önteni, amit lát: Nem a megszokott, egyszerű varratlan köntös van rajta, hanem bokáig érő fehér ruha, mellénél csillogó aranyövvel körülövezve. Lábán nem poros saru. Olyan a lába, mint kemencében megtüzesített, izzó fényű érc. Keze, mely mindig üres volt, mint a szegény ember tenyere, csak simogató szeretettel volt tele, most hét csillagot tart, egyik ragyogóbb, mint a másik. Feje, az az áldott drága fej, melyet nem volt hová e földön lehajtania, most úgy fénylik fehéren, mint a tűző nap. Szeméből tűzláng csap ki. Szájából kétélű éles kard jó ki, s szava, ez a halk, meleg, bársonyos szó most olyan, mint trombita harsogása és sok vizek zúgása. Mikor meglátja, úgy megijed tőle, hogy leesik a lábaihoz, mint egy holt.

Ez a más Jézus az élő és megdicsőült Jézus. Több mint fenséges: ijesztő. Holtra válik tőle még az is, aki szereti, várja, hát még az, aki nem is törődik vele, s nem is várja.

Pedig amit mond, az még ijesztőbb.

„...én vagyok az Első” – mondja. Hogyan fogják ezt hallani azok, akik egykor meg akarták kövezni őt azért, mert azt mondotta: *„Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok”* (Jn 8,58–59)! Mint dermed meg majd egyszer erre a vér mindazokban, akik nem akartak benne mást látni, mint egy történeti személyiséget!

„...én vagyok (...) az Utolsó” – mondja. Hogyan fogják ezt hallani azok, akik azt hitték, hogy a kereszten végleg elintézték Jézust! És hogyan fognak megrettenni egyszer majd mindazok, akik elintézték úgynek tekintették a Krisztus ügyét, mikor kitűnik, hogy övé az utolsó szó!

„...halott valék, és ímé élek” – mondja. Hogyan fogják ezt hallani a Krisztus-gyilkosok, és hogyan fognak ijedten megnémulni azok, akik azóta borították rá a felejtés szemfödőjét, zárták koporsóba, pecsételték le a hitetlenség pecsétjével és bélyegezték nevetséges babonának az egész húsvéti tényt és hitet, mikor egyszer a sírba zárt és senkinek ártani nem tudó Krisztus megszólal ezzel a kellemetlen bejelentéssel: *Élek!*

„...nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai” – mondja. A kulcs a birtoklás, a hatalom, itt közelebbről a bírói hatalom jelképe. Hogyan fogják ezt hallani azok, akik bírúknak tolták fel magukat, akik pokolra kívánták és halálra ítélték! És hogyan kezd el majd egyszer remegni, mint a nyárfalevél, mindenki, akinek gyalázkodását szó nélkül tűrte, mikor a kényükre-kedvükre kiszolgáltató vádlottból egyszerre Bíró lesz, életnek és halálnak szabados ura, s az a Jézus, kit kockázat nélkül lehetett gúnyolni s bántani, egyszer éles kardjával visszavág?!

Pedig ez az ijesztő találkozás az élő Jézussal elkerülhetetlen. Vagy itt, vagy odaát. Boldog az az ember, aki itt, e földi életben ijed meg egyszer tőle, s esik eléje Jánusként holt-elevenen. Jaj annak, aki ezt a kínos találkozást elhessegeti magától, s marad az egész az utolsó napra, mikor már nincs más lehetőség, mint remegő térdekkel menni a halál és a pokol kapuja felé, melyet örökre bezár mögöttünk az, akinek kezében vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai! Ne kergesd el tehát magadtól, ha az Úr ma akar veled így találkozni! Csak engedd, hogy a Szentlélek megretentsen lelkiismeretében. Itt még üdvösségre lehet megijedni, odaát már csak kárhozatra ijedhetsz meg.

2. Az, aki e földi életben odaroskad ijedten az ijesztő Jézus lába elé, az találkozik egy másik Jézussal is. Megjelenik előtte a *bátorító Jézus*.

János ott fekszik félholtan Jézus lábai előtt. Arca a porban. Sötétség körülötte. Egyszer csak egy kezét érez a fején. Nem roskasztó nehéz kéz. Könnyű. Mint az édesanya simogató keze. Olyan, mint Jézusé volt, mikor megsimogatta fejét, ha kisgyermek módjára odabújt a Jézus kebelére. Felnéz. Nincsenek már ebben a kézben ragyogó csillagok, csak egy behegedt nagy seb van rajta: a szög helye, mellyel a keresztre feszítették. Azután hangot hall. Nem trombita fülsiketítő harsogása, nem sok vizek fenyegető zúgása, szelíd, bátorító, biztos, de csendes hang: Ne félj!

Amit pedig ezután mond, az csupa bátorítás.

„...*én vagyok az Első*” – mondja. Mielőtt e világ lett volna, már voltam. Mikor még nem voltál, én már akkor is szerettelek, s üdvösségre választottalak ki téged.

„...*én vagyok (...) az Utolsó*” – mondja. Mióta üdvösségre kiválasztottalak, sok mindenféle szó zavart meg. Hívó szavamat elnyomta a világ lármája, parancsomat a kísértés szirénhangjai. Elgáncsolt az ördög, s fújta fölötted győzelmi énekét. De ne félj! Enyém az utolsó szó. Senki téged az én kezemből ki nem tud ragadni.

„...*halott valék, és ímé élek örökkön örökké*” – mondja. Te sem kerülöd el a halált, mert az a bűnöd zsoldja. De nem maradsz a sírban. Koporsóba zárhatnak, elföldelhetnek, súlyos kriptakövet hengeríthetnek rád, akkor sem tud a halál megtartani a rabságában. Férges foga megőrölhet, szélnek ereszthetik, vízbe szórhatják poraidat, én akkor is összeszedlek, s az utolsó napon megállok sírod felett, és ha felhőkarcolót építettek is sírhalmodra, én az alól is kihozlak, s feltámasztalak. Nézz rám! Én is halott valék, és ímé élek örökkön örökké. Velem együtt te is élsz örökkön örökké. Ha meghalsz is, élsz.

„...*nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai*” – mondja. Rám zárhatták a halál ajtaját, piros pecséttel lepecsételhették, fegyverrel őrizhették, mégis kinyitottam. Rám csaphatták a pokol hatalmas kapuját, hogy csak úgy döngött. Azt a kaput, melyen embernek csak belépni lehet, de kijönni soha. Én mégis kinyitottam. Téged sem engedlek bezárni oda. Meghaltam és elkárhoztam érted, hogy megbocsáttassanak a te bűneid. Meg is vannak bocsátva. Ahol pedig bűnbocsátat van, ott nincs halál és pokol többé.

Így szól a bátorító Jézus. Ugyanazokat a mondatokat mondja, mint az ijesztő, de most ugyanazok a mondatok tele vannak biztató reménységgel.

Húsvét van. Diadalmasan zeng az ősi köszöntés: Feltámadott az Úr! Harsogva zeng rá a válasz: Bizonytal feltámadott. Feltámadott, él és keres téged. Ijesztően és bátorítóan. Senki sem kerülheti el a vele való találkozást. Az ijesztő Jézussal mindenkinek kell találkoznia, a bátorítóval nem mindenki találkozik. Aki vállalja a bűnöst rettentő, ijesztő Jézust itt, az találkozik a bátorítóval itt is és odaát is. Aki nem vállalja, nem találkozik a bátorítóval sem, sem itt, sem odaát. Nem marad számára más, csak az ítélet Krisztusával való rettenetes találkozás.

Ebben az esztendőben olyan napra esik húsvét, amely másképp is nevezetes dátum az egyháztörténetben. 1521-ben ezen a napon, április 18-án állott Luther a wormszi birodalmi gyűlés előtt. Keresed a magyarázatát annak a bátorságnak, mellyel ez az egyszerű barát meg mert és meg tudott állani az akkori világ két legnagyobb hatalmassága előtt: a császár előtt, kinek sohasem ment le a nap a birodalmában, mert ha az egyik részén lenyugodott, a másikon akkor kelt fel; és a pápa követe előtt, aki az egész világ fölötti lelki hatalmat képviselte? Ne gondold, hogy az igazsága tudatában rejlett az ereje! Voltak előtte és lettek utána is fanatikusai az igazságnak, akik mégis beadták a derekukat. Luther erejének a titka ez az egy szó: Vivit!, ami magyarul azt jelenti: Él! Neki élő Krisztusa volt. Láta ijesztő szentségét. Találkozott vele meggyötört és megrettent lelkiismeretében a kolostori lelki tusáikor. De látta bátorító kegyelmét is. Találkozott vele az igében. Ez óta nem félt. Mert aki Istentől üdvösségesen megijedt, az nem ijed meg többé emberektől, akármilyen fenyegető hatalommal is állanak vele szemben.

Jöjj, borulj le te is az ítélet Ura előtt, hogy felemeljen és megbátorítson a kegyelem Ura! Ámen.